

Keď skončil všetky svoje slová ľudu, ktorý ho počúval, vošiel do Kafarnauma. Tam mal istý stotník sluhu, ktorého si veľmi cenil, a ten bol na smrť chorý. Keď sa stotník dopyčul o Ježišovi, poslal k nemu židovských starších s prosbou, aby prišiel a sluhu mu zachránil. Oni prišli k Ježišovi a naliehavo ho prosili: „Zaslúži si, aby si mu to urobil, lebo miluje náš národ; aj synagógu nám postavil.“ Ježiš teda išiel s nimi. A keď už nebol ďaleko od domu, stotník poslal k nemu priateľov s odkazom: „Pane, neunúvaj sa, lebo nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu. Preto som sa ani nepokladal za hodného ísť k tebe. Ale povedz slovo a môj sluha ozdravie! Ved' aj ja som človek podriadený vrchnosti a mám pod sebou vojakov. Ak doktorému poviem: »Chod'!« - ide; inému: »Pod' sem!« - tak príde; a svojmu sluhovi: »Urob toto!« - on to urobí.“ Keď to Ježiš počul, zadivil sa mu, obrátil sa a zástupom, čo ho sprevádzali, povedal: „Hovorím vám: Takú vieru som nenašiel ani v Izraeli!“ A keď sa poslovia vrátili domov, sluhu našli zdravého.

(Lukáš 7,1-10)

Počuli sme o stotníkovi, ktorý mal chorého sluhu.

U Lukáša, Matúša aj Marka sa stretávame so stotníkom ešte raz. V opise Ježišovho umučenia stotník vydáva svedectvo o tom, že Ježiš bol naozaj Boží Syn.

Či je to však ten istý, ktorý sa spomína v Kafarnaume, nevieme. Nedá sa to ani potvrdiť, ani poprieť. Skôr však ide o iného. Vráťme sa teda k tomu z Kafarnauma.

V Lukášovom opise za Ježišom prichádzajú židovskí starší a naliehavo prosia Ježiša o pomoc. Nezabúdajú pritom spomenúť, že si zaslúži Ježišovu pomoc, lebo miluje ich národ a postavil im aj synagógu. A keď bol už Ježiš blízko stotníkovoho domu, posla stotník

za Ježišom svojich priateľov, lebo sa necíti hoden Ježišovej návštevy. Ježiš preňho nie je obyčajný človek.

V Matúšovom opise prichádza za Ježišom stotník sám. A to, čo u Lukáša hovorí cez priateľov, u Matúša hovorí Ježišovi sám.

My sa však budeme držať Lukášovho opisu.

Stotník Ježišovi odkazuje: *„Pane, neunúvaj sa, lebo nie som hoden, aby si vošiel pod moju strechu. Preto som sa ani nepokladal za hodného ísť k tebe. Ale povedz slovo a môj sluha ozdravie! Ved' aj ja som človek podriadený vrchnosti a mám pod sebou vojakov. Ak daktorému poviem: »Chod'!« - ide; inému: »Pod' sem!« - tak príde; a svojmu sluhovi: »Urob toto!« - on to urobí.“*

Na prvý pohľad by sme vieru stotníka mohli pochopiť ako niečo, čo je spojené s poslušnosťou.

V našom prípade, napríklad, s poslušnosťou Božím predpisom. Ak verím, tak poslúcham Boha, ktorému verím. Ale aj naopak: ak poslúcham Božie predpisy, tak verím v Boha, ktorého poslúcham.

Povedzme, že Boh odo mňa žiada cez Desatoro svätiť sviatočné dni. Ak teda idem v nedele a prikázané sviatky do kostola, som veriaci.

Alebo príkaz „Nezabiješ!“. Ak som doteraz nikoho nezabil, som veriaci.

Ale je to naozaj tak? A čo, ak sa mi pre nejakú príčinu, napríklad preto, že musím nastúpiť do služby v zamestnaní, alebo som na dovolenke a najbližších 100 km nie je katolícky kostol a tak nie som na svätej omši – už nie som veriaci? Alebo ak sa mi stane dopravná nehoda a z nedbalosti zabijem človeka – to už nie som veriaci? Ved' som podľa toho neposlúchol Boží príkaz?! Ba dokonca som ho vedome (aspoň do určitej miery) porušil.

Z toho vidíme, že viera – to nie je poslušnosť.

Viera je totiž niečo veľmi dynamické a poslušnosť, aj keď sa zdá, ale vzhľadom na vieru ako sme si to ukázali, by bola niečím statickým.

Veď podľa toho by stačilo aby som neurobil nič zlé, aby som neporušoval prikázania. Ale na to, aby som neurobil nič zlé, mi stačí aj obyčajná lenivosť, ohľady, dobroprajnosť, perfekcionizmus, veľký zmysel pre poriadok alebo škrupulantstvo, ktoré mi bráni urobiť niečo zlé.

To však nie je viera! To s vierou nemá nič spoločné.

Stotníkove slová o poslušnosti hovoria skôr o niečom úplne inom. Hovoria o tom, ako stotník chápe silu, moc Ježišovho slova.

On verí, že Ježišovo slovo, ba že jeho chcenie má takú silu, takú moc, že Ježiš kvôli tomu nemusí chodiť a unúvať sa návštevami po domoch. Stačí, keď si pomyslí, keď chce – a stane sa, čo chce.

Stotník nám svojou vierou ukazuje, že viera je schopnosť očakávať niečo, čo rozumom, alebo aspoň prirodzeným zákonom nie je možné dosiahnuť.

Podobne, ako nám to v dnešnom druhom čítaní z Listu Hebrejom (19. nedeľa „C“) ukazuje autor Listu na viere Abraháma a Sáry, ktorí uverili Bohu, že budú mať syna, aj keď ľudsky, podľa bežných zákonov a zákonitostí to bolo maximálne nereálne. Proti nádeji uverili v nádej.

Stotník má práve takúto vieru. Je mu jasné, že Ježišovi stačí chcieť, a jeho sluha ozdravie.

A to je už dynamika.

To je viera, ktorá neustále rastie. To je viera, ktorá nás robí schopnými byť otvorení pre nové veci, pre nové zážitky, nové skúsenosti.

Stotník má poznanie z toho, čo o Ježišovi počul. Zrejme ho však videl a počul v Kafarnaume aj sám, osobne a z toho všetkého mu je jasné, že Ježišovi stačí chcieť. Načo má teda chodiť hore-dolu. Stačí, keď chce, keď povie len slovo...

A táto nová skúsenosť otvorila stotníkovi nové poznanie o Ježišovi a zrejme aj nové skúsenosti viery.

Taká totiž viera je. Vždy nám odkrýva nové horizonty, o ktorých sme mohli len niečo tušiť.

Viera je teda schopnosť vnímať to, čo mi Boh pripravuje v živote. Udalosti, stretnutia s ľuďmi teda vnímam nie ako náhodu alebo ako samozrejmosť, ale ako prejav Jeho veľkej lásky. Prejav lásky, z ktorého sa viem tešiť, viem byť zaň vďačný, viem ho využiť pre svoje dobro a dobro iných ľudí. A to ma zas robí ďalej schopným vidieť a prijímať zas nové prejavy Božej lásky.

A to je práve to, čo spolu s Ježišom a učeníkmi môžeme okrem viery obdivovať na stotníkovi: lásku stotníka k svojmu sluhovi.

Veľmi mu záležalo na jeho uzdravení. A zrejme nielen preto, aby mu opäť mohol slúžiť, ale aj pre neho samého. Musel ho mať veľmi rád, alebo si ho aspoň veľmi vážil a to nielen pre jeho služby.

A stotník musel mať rád aj iných ľudí – sami poprední židia to dosvedčujú: *miluje náš národ; aj synagógu nám postavil...* A mal aj priateľov. Pravých priateľov, ktorí neváhali prosiť Ježiša v jeho mene.

Stotník, o ktorom sme dnes počuli v Lukášovom opise, dostáva svedectvo samého Ježiša: *„Hovorím vám: Takú vieru som nenašiel ani v Izraeli!“*

Vieru, ktorá by sa tak prakticky prejavila v jednote s láskou a nádejou, ktoré sú pravým ovocím viery.

A teraz otázka k nám:

Mohol by toto svedectvo povedať Ježiš o nás, o našej viere?

Skúsme si dať odpoveď, využime na to dnešný sviatočný deň.

Ale zároveň aj prosme: Pane, posilni našu vieru. Pomôž nám, aby sme verili ako stotník, o ktorom sme dnes uvažovali.

A posilni aj našu nádej a lásku, bez ktorých viera nemôže žiť.